

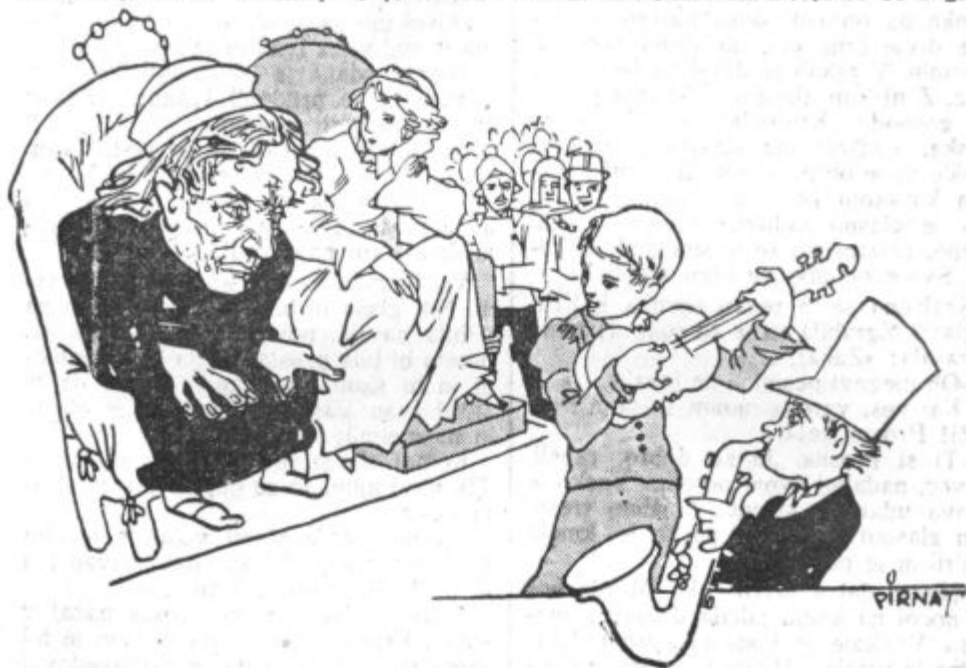
Bogo Pregelj:

Vasko in palčki

10. Gostija

Vasko je brenkil v kitarine strune in stopil v dvorano. »V pekel sva prišla,« je šepetal Dik, »Bog se naju usmili.« Ostreje je udaril Vasko v strune, v velikem skoku je planil prav pred mizo, ki je stala črno pogrnjena sredi dvorane. Gostje so se zdrznili, ko je Vasko

zoril, da so prijatelji blizu. Kaj naj ji zapojem, da me bo spoznala. Pijani gostje so že začenjali hreščati vanj: »Začni! Kdaj boš začel.« Nekdo je vrgel kost. Vasko se ji je ročno izmaknil. Ravno v čelo je zadela Dika, ki je stal za njim. Tako se je vstrašil, da je spustil iz rok saksofon. Divje so se zagro-

sredi skoka presunljivo zakričal: »Hej!« in počil s prsti. »Dobro si začel, pevec!« ga je pohvalil Krutoglav, ki je sedel ves zavrt v črn plašč na vzvišenem stolu vrh mize, »zdaj nam pa zapoj lep pesem za našo preljubo nevesto. Bogato plačilo ti bo, ali pa ti bo rabelj odsekal glavo.« Krutoglav se je nagnil k gospodični, ki je sedela s sklonjeno glavo poleg njega in se ni ganila: »Poslušaj, Marjetica, morda ti bo všeč.«

Na mestu smo, je pomislil Vasko, tamle sedi kraljična. Kako jo bom opo-

hotali gostje. Krutoglav je dvignil velik vrč vina in pil. Potem je glasno zakričal: »Ravno prav, da sta prišla. Včeraj mi je umrl norec. Pa boš ti mesto njega.« Gostje so se smejali, da se je tresla dvorana. Kostri in olupke so metali v Dika in prešerno kričali: »Ho, ho, novi norec! Kako je resen. Kaj boš povedal?«

Dik je prebledel kakor smrt. Priklonil se je: »Veličanstvo, ne dovoliujem si tega.«

»Kako je zabaven! Ne dovoliujem si!

Haha, ho, ho, hufu!« so se grohotali. Dik pa je pozabil, kje je. Samo posmeh je slišal. V onemogli jezi je stisnil pesti in zakričal: »Veličanstvo, nehaite! Jaz sem...« Tedaj se je sklonil Vasko, pobral je saksofon in ga stisnil Diku v roko. Pri tem mu je zašepetal: »Dik, za božjo voljo, zavedi se!« Potem je začel brenkati. Gostje so se počasi umirili. Vasko pa je pel: »Dal mi boš roko v slovo.« Pri prvih zvokih je dvignila Marjetica glavo. To je vendar pesem, ko je plesala z Vaskom, zakaj jo poje pevec? Ali ima vesti o Vasku? Vse hitreje je dihal. Ali pesem prav poje? Mar je Vasko pozabil svojo obljubo. V oči so ji stopile solze. Tiho je odpeval pevec: »Srce naše ni zvesto...« Krutoglav je pogledal in videl, da tečejo po upadlih Marjetičinih licih težke solze. Ledeno mirno je poklical: »Rabelj...«

Vsi so okameneli od groze. Mrtva tišina je padla v dvorano. Vedeli so, Smrt je prišla. V rdeči obleki, z rdečo krinko na obrazu, skozi katero so gorele divje črne oči, je stopil rabelj k prestolu. V rokah je držal za ped širok meč. Z nizkim glasom je vprašal: »Želiš, gospod?« Krutoglav je pokazal na Vasko. »Odseci mu glavo,« je ukazal. Molče se je obrnil rabelj in stopil s težkim korakom skozi dvorano k Vasku. Dik je glasno zaihtel. Vasko je stal mirno, raztreseno se je smehljal: »Škoda. Svoje obljube ne bom izpolnil.«

Kraljična se je rezko obrnila k Krutoglavu. Zgrabila ga je za roko. Hlastno vprašala: »Zakaj?...«

»Ob njegovi pesmi si se joka la...«

»Kaj veš, vzroka mojim solzam. Prekhič! Prosim te!«

»Ti si prosila. Je že dobro, rabelj. Pevec, nadaljuj svojo pesem.« Vasko je znova udaril v strune. Z lahno tresočim glasom je začel, pa se je kmalu umiril in je pel jasno:

»Nisem dal v slovo roke. Morda boš še nočoj na konju jahala domov z menoj.« Vriskaje je končala pesem. Kraljična je vstala: »Hvala ti, pevec, za pesem.« Vasko je pristopil. Pomežiknila mu je: »Vasko, pripravljena bom.« Potem se je obrnila k Krutoglavu: »Dovolj, presvetli kralj, da odidem v svoje sobe. Dolgo že traja gostija. Trudna sem.«

»Pojdi,« ji je prikimal Krutoglav. Kraljična je odšla. Kakor v procesijo so se zvrstile v parih za njo spletnice in mojškrce. Tiho so se zaprla vrata.

»Veselo pesem nam zapoj, pevec!« je zapovedal Krutoglav. Vasko je pel Razklan je že bil njegov glas. Dik pa

je ves posinel od pihanja v saksofon. Gostje so pili. Divje so kričali, kakor da so na lovu in gonijo jelena. Mahali so z rokami, da so se prevračale čaše in je teklo vino v tenkih rdečih curkih čez črni prt. Drug za drugim so popadali pod mizo in obležali. Prsti so že boleli Vaska od udarjanja ob strune. Kolena so se mu šibila in grlo je bilo hrapavo. Tedaj je vstal Krutoglav izza mize. Nihaje se je uprl ob pesti, pijano bedasto je bulil predse in dejal: »Zadovoljen sem s teboj, pevec. Jutri mi povej eno željo in izpolnil ti jo bom. Sluge!«

Pritekli so sluge. Objeli so ga okrog pasu in ga odpeljali iz dvorane. Zadnji pivci so majaje odšli. Sama sta ostala Vasko in Dik. Nista vedela, kam naj se obrmeta.

»Truden sem sicer, pa moram vendar pogledati, kje ima Krutoglav zaprto kraljično,« je spregovoril Vasko.

»Prosim, da bi šla gospoda z menoj.«

Odsekano se je obrnil Vasko. Za njima je stal vitez Ivan in se klanjal. »Prekasno je zdaj,« je skomiznil Vasko z rameni in se priklonil Ivanu: »Kakor želite, presvetli gospod.«

Po dolgih hodnikih ju je vodil Ivan. Gori in spet doli po stopnicah. Vasku se je zdelo, da ga vodi v krogu. Kaj hoče prav za prav z nama, je premišljal. Kam naju vodi.

Vsi hodniki in stopnišča so bili prazni. Niti glasu ni bilo čuti. Kaj, ko bi ga pobila na tla, povezala in kam skrila, potem bi bila prosta. Udrla bi k kraljični in bi skupaj pobegnili. Kakor da je šlial Ivan Vaskove misli, se je obrnil in nasmehnil: »Poglejta!«

Komaj slišno je zaklical: »Straža.« Tik pred njimi so se odprla v zidu skrita vrata.

Na hodnik je stopil vojak s težkim mečem v roki. »Želite, vitez?« Ivan mu je pokimal. »Dobro. Vrnite se.«

Kakor lutka je stopil vojak nazaj v steno. Vrata so se zaprla in spet je bil samo goj zid. Ivan pa je pripovedoval kakor razkladalec v muzeju: »Tako stojijo straže v vseh hodnikih vsakih dvajset korakov. Skrite daljnovidne imajo. Nihče ne more mimo njih, kdor nima skrivnega znaka. Pojdimo.«

Vasko je spoznal, da mu je padel v vodo načrt, ki ga je ravno skoval. Pohlevno je sledil vitezmu. Stopili so v sobo. »Sedite, prosim, gospoda. V mojih sobah sta.« Sedla sta. Vitez je tlesnil dvakrat z ovitimi kladivom ob bronasto ploščo, ki je visela izpod stropa. V sobo je stopil sluga. »Jedi in pijače,«

je ukazoval vitez. Sluga se je molče poklonil in odšel. Čez čas se je vrnil, še dve slugi sta mu sledila. Roke sta imele pokrite s pladnji, s katerih se je zapeljivo kadilo.

»To ne diši slabo,« je pomislil Dik in poželjivo požrl slino. Iznenada je občutil, da je strašno lačen. Zdelo se mu je, da ima mesto trebuha veliko luknjo. Služabniki so postavili jedi na mizo. Vitez je povabil: »Prosim, izvolite.«

Brez besede sta jedla dolgo časa. Edino Dik je časih zamrmral s polnimi usti: »Joj, kdaj sem že jedel tako dobro in dostojno.« Pa se je Dik močno motil, ko je mislil, da je dostojno. Tako si je basal jedi v usta, da so bila njegova lica napeta kakor mehur. Pa še cmokal je pri žvečenju kakor mlado puje, da se je Vasko nekažkrat komaj zadržal, da ga ni na to opozoril. Vedno pa se je še spomnil, kako je bilo vselej njemu neprijetno, kadar ga je mama opozorila pri obedu: »Vasko, kako že zopet ješ. Saj nisi prašiček.« Ob takih prilikah si je obljubil, da ne bo nikdar opozarjal otrok, ko bo dorastel in bo velik. In zdaj naj opominja Dika, ki je že velik

gospod. To vendar ne gre... Bolje je malo potrpeti. Pa saj se vitez Ivan samo smehtlja, ko vidi, kako dober tek ima Dik. Prav zares, zakaj bi mu ga jemal s sitnobo. Vasko se je sam lotil z vso vmeno jedi, ko je bila razprostrta pred njim. Po dolgih dneh hoje in redkih slabih grizljajev se je res prileglo. Kar prehitro so bile sklede prazne. Sluge so pobrali krožnike in postavili pred nje tenke čaše s črno kavo. Dik je sklenil roke pobožno na trebuhu. Sanjavo je pogledal pod strop. Globoko se je oddahnil in vzdihnil prav iz srca: »Dobro je bilo. Kar še bi...«

»Ne smete preveč hkrati,« se je nasmehtil vitez Ivan, »boste cigareto k črni kavi?« Dik in Vasko sta vzela cigareti z zlatim ustnikom. Sluga je pristopil in jih prižgal. Potem je brez šuma odšel iz sobe. Zamišljeno molče so sedeli v globokih stoli. Zložno so kadili in gledali za sinjimi oblaki, ki so vstajali iz cigaret. V dremajoče lagodje nasičenosti je zadelo Dika in Vaska vprašanje kakor mrzel poliv:

»Kako hočete rešiti kraljično, gospod Vasko?« (Dalje prihodnjic.)

Josip Vandot:

Sonja in zmaji

Klicati bi jo morali prav za prav Sonjko, ker je še tako majhna in otročja, da morda nihče izmed vas tako. A je jezičnica, ker ima jeziček na pravem mestu; zato pa ne svetujem nikomur, da jo pokliče še tako lepo in prijazno: »Sonjka!« Zakaj lahko in skoro gotovo bi moral slišati kopico besed, ki bi se ulile nanj kakor ploha poleti. A vsa ta ploha bi se dala izraziti samo s kratkimi besedami: »Nisem Sonjka, sem Sonja in velika, da se vas prav nič ne bojim. Glejte, da se izgubite!«

Klicati bi ga morali Bojan, kakor je pri nas krščanska navada. A Bojan noče biti Bojan, ker se ne boji nikogar, Bojan se pa boji. S svojimi modrimi očmi nas gleda prav pomilovalno in molči. Samo oči mu govore, da razumete, če hočete ali nečete: »Boján sem in Boján ostanem in nimam nobenega strahu pred vami. Če pa ne greste, pa vam pokažem nekaj, česar še niste videli.«

In ste radovedni, pa ne greste. In vam je žal, da ne greste. Zakaj Bojan vzame papir in svinčnik in prične naglo čekati. In še preden se prav zaveste, že vas ima začarane na papirju. Hoj, to ste vi, kakor resnično živite, samo z rokami tipljete po ušesih, če so v resnici tako grdo oslovski, kot jih prikazuje

slika, in tipljete med lasmi, če imate tam res tako lepe rožičke, kot jih nosite na Bojanovi sliki. In gledate drug drugega in sami ne veste, kako in kaj. Sram vas je in ker vas je sram, ste rdeči in se smejete neumno: »He-he-he...« In greste in kličete drugi dan, kakor se spodobi: »Boján, Boján!«

Sonja je jezičnica, da je vi ne ukrotite nikoli. A Bojan jo je ukrotil s samim svinčnikom. Onega dne se je zgodilo to, ko je bila Sonja res huda jezičnica. Bojan jo je rotil, a zaman. Ploha je lila huje in huje. Bojan vzame svinčnik in riše, riše. Ko je Sonja v največjem ognju, ji Bojan pomoli pod nos kos papirja. Sonja utihne in gleda. Na papirju zagleda svoj obraz, kakor da je resnično živ. A telo je joyme strašno. Zleknjeno je in ima nakvišku zavihan rep. In šape, strašne šape s kremplji, da nikoli tega. Pod sliko pa je lepo napisano:

»Sonjka, Sonjka je jezična
lepa zmajeva kraljična.«

Tri dni je Sonja molčala zaradi zmajeve kraljične. In še danes si ne upa pred Bojanom klepetati tako, kakor bi ji jeziček rad. A Bojan je že davno pozabil na zmajevo kraljično in domislil se je je šele oni dan, ko ga je Sonja spomnila zmaja.

Pokazala je skozi okno na pobočje Gradu, ki se je strmo dvigal tik za hišo. »Bojan,« je rekla, »ti znaš in veš menda vse. A tega gotovo ne veš, kakšne zveri prebivajo tam gori. Mama je rekla, da nemara takšni zmaji, kakršnega si ti onile dan tako grdo naslikal. Seveda, ne s tako glavo. Tista glava je bila moja, pa si bil hudoben, pa si jo posodil zmaju, pa si...«

SONJKA, SONJKA JE
JEZIČNA
LEPA ZMAJEVA
KRALJIČNA

In že se je razpletal jeziček in ploha se je že pričela usipati, a Bojan jo je naglo ustavil.

»Kaj praviš, da so zmaji v tistile goščavi?« je dejal prav mirno. »Saj so res, čeprav ne tako hudi kakor tisti, ki sem ga jaz naslikal in je imel tvojo glavo in tvoj jeziček. Tako hudih zmajev v resnici ni. A je drugih zadosti. Saj sem lani videl, kako so na limanice ujele kar tri. Revežem so se šape kar prilepile k prsti, da niso mogli nikamor. Pa so jih lepo odnesli na most. Tam so jih očedili prsti in vsakega postavili na steber. Ker so jim bile šape še vedno polne kleja, so se vsi štirje prilepili k stebrom, da še dandanes ne morejo nikamor in ne bodo mogli nikoli nikamor. Ali morda ne vem?«

Sonja je strmela, a ker se bratec niti nasmehnil ni, je morala verjeti. Bilo jo je skoro strah, zato se je stisnila tesneje k njemu, tem bolj, ker se je pričelo po sobi že mračiti.

»Bojim se zmajev,« je rekla tiho. »A ti se jih ne bojiš, ker si Bojan. Jeli, da se jih ne bojiš?«

»Hm,« je odvrnil bratec. »Zmaj je zmaj, in zakaj se ga naj bojim? Ne bojim se niti takega, ki ima tvojo glavo in tvoj jeziček. Saj sem ga celo naslikal, pa bi se ga bal?«

»Hudoben si, Bojan, še bolj hudoben si od zmaja,« se je obregnila Sonja in je bila na vso moč huda. »Mar misliš, da si res tako pogumen, ker ti je Bojan ime? O, še malo ne.... še malo ne...«

Razvezal se je jeziček, a Bojan se je samo posmehnil. »Glej, glej,« je dejal. »Ono sliko zmajeve kraljične imam še vedno spravljeno z lepo pesmico vred. Ne bi rekel dvakrat, da jutri ne stopim v onole goščavo pod gradom in jo pokažem zmajem. Jojme, to bodo veseli, da bodo z repi kar sekali. Spoznali bodo svojo kraljično, pa še jutri prilomaste semkaj in odnesejo kraljično s seboj. Zmajem bo pa že lahko govorila marsikaj, kakor ji bo jeziček pač hotel.«

»Joj,« je zavpila Sonja v divjem strahu in je pobegnila v kuhinjo. Ves večer je gledala Bojana izpod čela in čakala, kdaj se bratec napoti s sliko iz hiše. Ko pa je videla, da se ne gane nikamor, je sklenila sama pri sebi, da nikoli več ne govori s Bojanom, posebno ne o zmajih in o takih rečeh, katerih jo je strah.

Če je držala in še drži besedo, ne vem. A težko, ker ima jeziček na onem koncu, kjer so tista kolesca, ki se sama obračajo, sama meljejo in nimajo mlinarčka, ki bi jih ustavil. To pa sami najbolje veste in čemu bi vam še pravil?

Pasji dnevi

Zakaj imenujemo čas od srede julija do konca avgusta pasje dneve?

Sirius, »pasja zvezda«, je igral pri Egipčanih važno vlogo. Od srede julija do srede avgusta stoji Sirius podnevi na nebu. Če vzhaja tik pred solncem, ga lahko v jutranjem somraku prav dobro vidiš. Egipčani so pazljivo opazovali ta zgodnji vzhod »pasje zvezde«, zakaj ob tem času je začel Nil naraščati. Redne letne poplave Nila so za Egipčane največje važnosti. Od teh poplav je bila odvisna njihova letina. Ker je nastopalo naraščanje Nila hkratu z zgodnjim vzhodom in novim pojavljenjem »pasje zvezde« v jutranjem somraku, so imeli Egipčani »pasjo zvezdo« za prinašalko sreče. Zato so imenovali ta čas pasje dneve.

Oblaki

Prek neba drve oblaki,
kakor oglje črni mački.
Danes še nesreča bo,
— črni mački dirjajo.

Kjer črn maček, tam nesreča
je na nebu temna gneča,
črni mački se tepo,
da kar iskre švigajo.

Trde, trde so butice,
grenke, grenke so solzice,
črni mački jokajo —
—dežek pada na zemljo.

Zanimivi igri

Čarodejna palica

Eden izmed igralcev dobi v roke palico in zasleduje vas ostale, ki bežite pred njim. Toda bežati morate vedno v krogu, ki ste si ga poprej zaznamovali s kredo. Kdor prestopi mejo, se ne sme več igrati. Če se posreči čarovniku (ali čarovnici), da se s palico dotakne tovariša ali tovarišice, tedaj se mora zadržati ustaviti in mirno stati na svojem mestu, kakor da bi bil okamenel. Ostali ga morate skušati rešiti s tem, da se ga dotaknete. Pri tem pa morate paziti, da vas palica ne zadene, zakaj čarovnik bo gotovo stal blizu svoje žrtve. Če se mu posreči, da začara tri tovariše, tedaj dobi palico zadnji začarani tovariš, in igra se spet nadaljuje.

Kako se lovimo

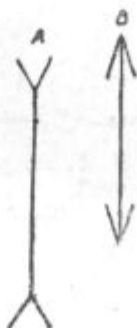
Najprej štejete:

Ini, ani, o,
kapitani to,
citre vene,
citre vene,
trink, trank, tro!

Tisti, na katerega je padla zadnja beseda, vas mora loviti. Vsi bežite od nje, a kakor hitro se vam nevarno približa, zgrabite kakega svojega soigralca. Če se držita dva za roke, jih vodja ne more »ujeti«. Kakor hitro pa mine nevarnost, se morata tovariša izpustiti in spet sama letati okrog. Ko vodja ujame tovariša, ga ta zameni pri igri itd.

Videz vara

1.) Ali mislite, da je črta AB prav tako dolga kakor črta AC? — Rekli boste »ne«, saj se vendar vidi, da je črta AB manjša. Nu, pa vzemite ravnilo v roke in zmerite. Ste videli? Obe črti sta enako dolgi!

2.) Katera izmed obeh črt je daljša? Ne da bi dolgo premišljevali, boste rekli, da je črta AB daljša in vendar sta obe črti enako dolgi!

3.) Navpična črta v trikotu je točno predeljena na dve polovici. Vendar je pa videti zgornji del črte mnogo krajši od spodnjega. Če vzamemo ravnilo v roke, bomo takoj videli, da nas le videz vara!

Marijana Željeznova-Kokalj:

Ali je Peter doma?

»Ali je Peter doma?«
Nosek pravi: »Ni ga ni!
Šel čez sedem je gorá,
na livadi se mudi,
bele zajčke tam lovi!«

Zgodbe o živalih

Čudna prijateljstva

Prijateljstvo, ki se izraža v nesebični ljubezni, je pri živalih redko, če ne kar neznano. Nekateri živali se sicer družijo, a pri tem jih vodi medsebojna korist. Navadno se sprijateljijo živali iste vr-

ste; le redkokdaj se zgodi, da se sprijateljijo tudi živali raznih vrst.

Dva pogumna, majhna ptička sta si izbrala popolnoma neenaka prijatelja. Človek se ne more dovolj načuditi, da se ga ne bojita. Prvi je nekakšen škorec »ličinkojed«, ki živi vse svoje življenje na hrbtu nosoroga, slona ali kakega velikega prežvekovalca, drugi pa »krokodilji čuvaj«, ki se neskrbno izprehaja po krokodilovem oklepu.

Oba izkazujeta svojim prijateljem veliko uslugo, ki se pa sama poplačuje. »Ličinkojed« rešuje nosoroga nadležnega mrčesa in nahaja na njegovem hrbtu obilno in slastno hrano. Naš krokodilji čuvaj je pa prevzel dva posla. Krokodilu obira ves mrčes, obenem je pa v pravem pomenu besede njegov čuvaj. Ker je sam zelo plašljiv, zleti pri naj-

manjšem šumu v zrak in opozori tako svojega prijatelja na bližajočo se nevarnost. Kakor hitro zleti ptiček v zrak, se krokodil pazljivo ozre po okolici, in če vidi kaj sumljivega, se hitro skrije v vodno globino.

Hans Kr. Andersen:

Štorklja pride

Mesec je pripovedoval: »Ob robu gozda leži dvoje kmečkih koč. Vrata so nizka, majcena okna raztresena pol zgoraj, pol spodaj, okoli pa raste dren s svojimi belimi šopi cvetov. Mah porašča streho in rumene rože in bršljan.

Le zelje in krompir vidiš na malem vrtu, a ob plotu raste španski bezeg in pod njim sedi malo dekletce. Svoje rjave oči upira na stari hrast, ki kraljuje nad obema kočama. Drevo ima visoko, trhlo deblo. In v vrhu si je štorklja zgradila svoje gnezdo. Prav v tem trenutku je stala tam in klopotala s kljunom.

Iz koč se prikaže deček in strganih hlačah in se pridruži deklici. Brat in sestra sta. »Kam pa gledaš?« jo vpraša. »Štorkljo gledam,« mu ta odgovori, »sosedu mi je včeraj zaupala, da nama danes zvečer prinese bratca ali sestrico; zdaj pa pazim, kdaj bo priletela!«

»Saj štorklja ne prinese nič!« se razkorači fantič. »Mi lahko verjameš! Tudi meni je soseda tisto pripovedovala, pa se je pri tem smejala. Jaz sem jo pa vprašal, če je to res, kakor gotovo

je Bog v nebesih. Pa ni nič rekla, in vedel sem, da je tisto s štorkljo le nekaj, kar nam otrokom obešajo na nos.«

»Od kje pa naj pride potem naš bratec, če ga štorklja ne prinese?« je vprašala deklica.

»Gospod Bog ga prinese!« je rekel dečko. »Bog ga prinese pod svojim plaščem; ker pa nihče ne bova mogla videti Boga, ga tudi midva ne bova mogla videti, ko bo prinesel brata.«

Prav tedaj je završalo v grmovju, otroka sta sklenila ročice in se spogledala. Prav gotovo je bil Bog, ki je prišel z malim. In prijela sta se za roke.

Tedaj so se odprla vrata koč in soseda se je pokazala na pragu.

»Pridita noter,« je rekla, »bosta videla, kaj vama je štorklja prinesla!«

In otroka sta pokimala z glavo. Saj sta že itak vedela, kaj se je zgodilo.«

Kaj pišejo Jutrovčki?

Dragi stric Matie! Ja sam sada u Kamniku na počitnicama. Vrlo rada bi bila u krugu Tvojih »Jutrovčkov«. Molim Te, primi me u taj krug i nemoj se ljutiti, da Ti pišem u srbohrvaščini. Sada ću se ovdje naučiti slovenski i drugi puta ću već bolje pisati. Danas ću Ti pričati jedan žalostan događaj. Bijaše krasan sunčani dan. Sedela sam u vrtu i se igrala sa lutkom. U to dodje moja maika i veli mi da idem u sobu. Odoh! U sobi najdem sestru. Ležala je bleđa in nepomična na jastucima. Zaspala je za uvijek, a ja to nisam odmah shvatila. Tek drugi dan, kada smo imali spreved, ja sam shvatila, da mi je umrla sekica Anica. Tata, mama i ja i svi koji su poznali Anicu bili so vrlo žalostni. Priml, dragi stric Matie, najlepše pozdrave iz Kamnika od tvoje

Nevenke Vedlinove, uč. ? razr.
u Kamniku.

Naša srnica. Na vrtu imamo majhno srnico. Zelo je prijazna. Ime sem ji dala »Ledič«. Zelo rada skače in ničesar se ne boji. Kadar ji prinesem stekleničico mleka, takoj

prileti k meni in me liže. Zelo jo imam rada!

Marjuči Tomšič, uč. 2. razr. na Vrhniki.

Dragi stric Matie! Sporočim ti prav zaimv dogodek. Naša muca je imela mladiča, ki ga pa je čez nekaj dni zapustila. Mucek je žalostno mijavkal, in ker je v bližini sedela koklja, se je splazil pod njo. Koklja ga je ljubeznivo sprejela in zdaj ga varuje že teden dni. Jaz mu pa nosim mleka, da ne pogine. Tako je zdaj naša koklja mačja mati.

Metka Korpar, uč. V. razr.
Osluševci p. Vel. Nedelja.

Naši zajčki so pa beli,
rdeče očke imajo.
Travco gristi, mleko piti
oni dobro znajo.

Pa še nekaj! Ko je polna skleda,
naš zajček ne pozna soseda.
Drug čez druga navali —
kdor je hiter ta dobi!

Miran Glazar, uč. ? razr.
Djurmancec.

Za spretnne roke Žalostni pevec

Vzemite veliko jabolko in izrežite oči, usta in nos. V očesni votlini vtaknite dva koščka premoga, v nosno votlino svetel kamenček, nad usta nalepite brke

iz bombaža. Iz papirja napravite lično čepico, kakor jo vidite na sliki, in jo pritrđite jabolku na glavo. Položite čez kozarec za vodo čeden robec vrhu kozarca. Zdaj pa zapojte kako prav žalostno pesem, »Luna sijee« ali kaj podobnega! Med petjem previdno potezajte robec, zdaj na desno, zdaj na levo, zdaj naprej, zdaj nazaj. Našemu jabolku se pri tem giblje; videli boste, smeja bo toliko kakor še nikdar poprej!

Makso Reš:

Čudno pismo

Dragi Jutrovčki!

Tonček je pisal svojemu prijatelju Janezku sledeče pismo:

»Ljubi moj prijatelj Janezek!

Jutri zjutraj pride k Tebi policaj da Te v luknjo žene vzrok je ta: ker si vrgeł kamen v gnezdo lastavičje da se veš ravnati

Z Bogom — Srčno Te pozdravlja

Tonček Bogataj

Lahko se mu skriješ gor na svislih, našega soseda Hrastarja Andrejca v mrvo se zakoplji kopa je velika nihče Te ne najde Zdrav ostani.«

Zdaj pa uganite, ali je to pismo v verzih, pa v navadnih stavkih pisano. Rekli boste: »Pesmica ni, pač pa skrupalo, polno slovničnih napak, vejice manjkajo, pike, ponekod jih je preveč — to ni nič!« Jaz vam pa pravim, da mora biti tako pisano, ker sicer pismo ne bi bilo — pesmica!

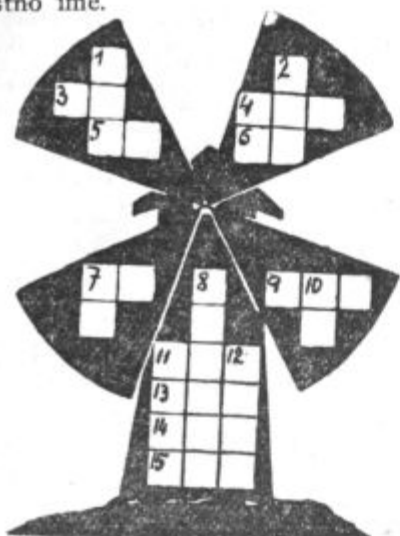
Le dobro prečitajte, pa boste videli, da je res — sicer pa vam prihodnjo nedeljo prinesemo rešitev.

Križanka »Mlin na veter«

Pomen besed.

Navpično: 1. Del obraza, 2. ptič, 4. medmet, 7. igralna karta, 8. roža, 10. število, 11. vodna rastlina, 12. žensko krstno ime.

Vodoravno: 3. Pritrdilnica, 4. prava za rezanje, 5. oblika pomožnega glagola, 6. igralna karta, 7. ploskovna mera, 9. turški plemič, 11. turški dostojanstvenik, 13. kdor ne dela, 14. tri soglasniki, 15. vzdik.

Igra s sencami

Če držiš roke, kakor kaže slika, boš videl na steni letječega goloba. Paziti moraš, da imaš svetlobo za hrbtom.

Stile za male

Sosed vpraša soseda: »Sosed, ali že spiš?«

»Ne.«

»Posodi mi, prosim, deset dinarjev!«

»Že spim!«

★

Učitelj: »Tonček, povej mi kakega ptiča, ki ne živi več.«

Tonček: »Nikec.«

Učitelj: »Kaj je to?«

Tonček: »Nikec je bil naš kanarček, ki ga je včeraj muca pojedla!«

★

Mihec je šel s svojim očetom na Triglav. Bila sta že skoraj na cilju.

Mihec se ustavi in reče z jokavim glasom:

»Oh, očka, ne morem več naprej. Ta vročina je strašna!«

Oče: »Kar pogum, Mihec. Vzemi si toplomer za zgled! Ta se dviga celo pri največji vročini!«

★

Stric iz Amerike pride k Potočnikom na obisk. Stric pokaže Mihcu fotografije New-Yorka. Mihec se zagleda v slike, potem pa zaničljivo mahne z roko:

»Poglej te visoke nebotičnike! Saj ni čudo, da je Kolumb tako lahko odkril Ameriko!«

Rešitev križanke »Lisjak«

Navpično: 1. lisica, 2. tun, 3. ban, 4. Riga, 5. lž, 7. bo, 8. as.

Vodoravno: 2. ti, 3. Buc, 4. rana, 10. in, 5. Ig, 6. žaba, 9. os.

Našim najmlajšim

»Predla nam bo slaba,«
pravi pajek izza mrež,
»že se oglaš žaba
kmalu bo spet dež!«